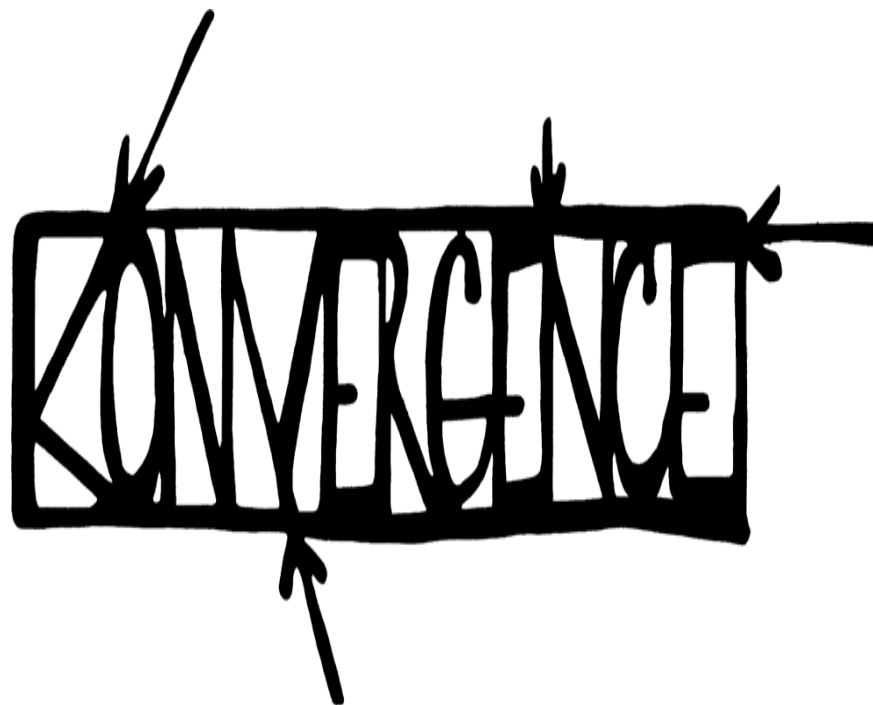

Účinkuje soubor Konvergence:

Zuzana Bandúrová – flétna
Viktor Mazáček, Matěj Vlk, Irena Štochlová – housle
Ondřej Štochl – viola
Helena Velická – violoncello
Eva Hutyrová, Tomáš Pálka, Jan Rybář – klavír
Lukáš Vendl j.h. – cembalo
Ivan Boreš j.h. – kytara
Jan Rybář – dirigent

Příští koncert sdružení KONVERGENCE je plánován na 10/2008.

Bližší informace naleznete na: www.konvergence.org

Další odkazy:

www.ondrejstochl.info

www.tomaspalka.com

www.atemporevue.cz

Tento koncert se koná díky finančním podporám:

Ministerstvo kultury ČR

Nadace Gideona Kleina

Nadace Českého Hudebního Fondu

Nadace Ochranného Svazu Autorského

Nadace Život umělce

12. 6. 2008

08'KONVERGENCE

No.2

PROGRAM KONCERTU:

- Shiori Usui:** *Liya-pyuwa (2006, rev.2008)*
pro klavír a smyčcový kvartet
- Tomáš Pálka:** *White Larches (1999)*
pro kytaru
- Ondřej Štochl:** *Epilog (2007)*
pro altovou flétnu, violu a violoncello
- Kaija Saariaho:** *Nocturno (1994)*
pro housle
- Pavol Paprčka Rinowski:** *Anima – animus op.11 (2007)*
pro komorní soubor

SHIORI USUI: LIYA-PYUWA

Shiori Usui se narodila v Japonsku, kde žila až do svých 17 let. Poté se spolu s rodiči přestěhovala do Edimburgu (Skotsko), kde studuje kompozici u Nigela Osborna, Petera Nelsona a Michaela Edwardse na Edimburské univerzitě. V současné době je rovněž studentkou v rámci stáže v Salzburgu (University of Mozartetum) a v Zürichu (Institute for Computer Music and Sound Technology).

Je spoluzakladatelkou souboru zabývající se interpretací soudobé hudební tvorby (Edinburgh Contemporary Music Ensemble). Zabývá se spojováním hudby a tance, čímž propojuje hudbu se širší prostorem a pohybem.

Liya-pyuwa je velmi klidný objekt.
Postupně transformuje svůj průběh.

Je barevný.

Reflektuje.

Deformuje obraz.

Může - být těžkopádný nebo jemný.

- rozbíjet nebo být nevhodný.

- bezdůvodně zmizet nebo tvrdošijně zůstat.

- absorbovat všechny zvuky okolo nebo dlouho rezonovat.

- zraňovat vaše srdce.

- šeptat tichým vnitřním hlasem, když jste s ním vzájemně sladění.

Toto byla moje osobní cesta v setkávání se zvuky a jejich naslouchání; jejich barva, formování a intenzita.

Skladba vznikla na objednávku ECAT (Edinburgh Contemporary Arts Trust) a byla podpořena The Scottish Arts Council.

TOMÁŠ PÁLKA: WHITE LARCHES

Kompozici pro sólovou kytaru *White Larches /Bílé Modřiny/* jsem psal ještě v době studií na Konzervatoři Brno u Pavla Zemka. Pro mne se stala zlomovým momentem v pohledu na plynutí

času v hudbě, v příklonu ke staticnosti i ve způsobu zápisu celku, který kombinuje takt a rastr. Metafora v názvu je obrazem, který mi hudba samotná evokuje – jakousi nekonečnost a současně jedinečnost. Neustále se však drobně proměňuje, nesetrvává v nehybnosti, i když se jako nehybný může jevit. Naše životy jsou nepatrným zlomkem na této časové ose věčnosti, podobně jako tato skladba...

ONDŘEJ ŠTOCHL: EPILOG

Při práci na této skladbě se mi neustále a vtíravě připomínal jeden konkrétní zvuk. Vždy, když jsem začal pracovat, zněl mi v hlavě a nutil mě začít zrovna u něj. Připomínal mi pohled na čisté sklo, na zrcadlo, ve kterém se nic neodráží. Těžko říct, kde se vzal. Později mi tato skladba začala připomínat situaci, kterou mnoho lidí zná: v paměti vám zůstane nějaký úlolek, jehož původ už dávno neznáte. Může to být slovo stejně jako barva, zvuk nebo třeba čichový vjem, to je jedno. Ale provází vás na každém kroku. Jako by teprve on uzavíral jako epilog onu událost, prožitek nebo sen, kde jste se s ním bůhvíky setkali. Vyhledává tak nové souvislosti, aby se stal jejich součástí. Ztratí důležitost, rozplyne se.

KAIJA SAARIAHO: NOCTURNO

Tato šestiminutová skladba pro housle sólo vznikla na žádost Avanti Chamber Orchestra jako pocta polskému skladateli Witoldu Lutosławskému, který 7. 2. 1994 zemřel. Kaija Saariaho, která v té době pracovala na svém houslovém koncertu, napsala skladbu *Nocturno* s podtitulem *In Memory of Witold Lutosławski*.

Finská skladatelka žijící a komponující v Paříži je pravděpodobně v současné době jednou z nejvlivnějších a nejsledovanějších žen na poli soudobé kompozice. Její hudba přináší všechno, co si představíme pod klíče "žena-skladatelka": barvy, citovost, jemnost, lyriku... Ale to je jen povrchní pohled. Za ním se skrývá osobnost širokého záběru, která o všem přemýšlí do hloubky, která hledá základy svého přemýšlení a slyšení, která se nechce jen svést po povrchu svého velkého talentu.

Psáno pro: časopis Harmonie 2002/01 (úryvek)

Autor: Miroslav Srnka

PAVOL PAPRČKA RINOWSKI: ANIMA – ANIMUS

Výrazy anima, animus jsem převzal z již známého označení C. G. Junga. Anima představuje ženskou část duše k mužskému protějšku - animus. Protiklady jsou základními organizujícími principy celku. Ovšem poznat celek, nebo si na něj spíše vzpomenout, je podmíněno pochopením pomíjivosti protikladů. Jakmile začneme chápat podstatu protikladů, začneme také cestu sjednocování těchto aspektů, abychom se dostali zpět do našeho prapůvodního stavu s jediným rozdílem - s poznáním cesty zpět. Protiklady v podobě mužského a ženského principu jeden bez druhého nemohou existovat a splývají v jednotu, která je již neobsahuje. Anima - animus jako protiklady v jednotě neexistují a chce-li člověk jednoty dosáhnout, musí se vydat na náročnou cestu sjednocování protikladů. V archetypu Anima - Animus nám nevědomí pomáhá spojit mužské a ženské prvky, abychom poznali dokonalost ve sjednocení. Anima - Animus je v kruhu procesu obnovy. Je tomu tak proto, že nejde pouze o rozdělení na mužskou a ženskou složku, což je vlastní dennímu vědomí, ale o nalezení principů dělení anima - animus a pochopení stavů obou složek duše. Tato zvláštní hra, kterou nám zprostředkovává nevědomí, je přípravou ke sjednocení v archetypu Coniunctio. Anima - Animus je prostředníkem mezi vědomím a nevědomím a má dvě stránky. Jedna je živočišná (pudová) a druhá je lidská (citová), aby se později po zvládnutí živočišné a citové složky mohla stát v jednotě božskou (duchovní). Za starých časů před vytvořením *chaos* u lidí podíleli na nerušeném míru, který patřil celému světu. Tehdy byli anima, animus v souladu; nevzrušeně probíhal jejich klid a pohyb; čtyři roční období měla svůj určitý čas; ani jedna věc se nepoškodila, ani jedna živá bytost neukončila svoji existenci. Lidé měli schopnost ji poznávat, ale neměli možnost ji využít. Byl to stav dokonalé jednoty.